

Vrolijk
Bij het Mexicaanse volksfeest draait het om kleur, versiering en muziek.

drukke bedoening. Kleurrijk ook: mensen versieren de graven met bloemen, vlaggetjes en offerandes. Hele families bivakkeren vandaag op het kerkhof, vergezeld van een flinke tas proviand. Slimmeriken hebben behalve klapstoelen ook parasols meegenomen.

De 73-jarige Manuel Rendón fatsoeneert het familiegraf, waarin zijn vader, oom en broer een laatste rustplaats hebben gevonden. „*Mucho calor!* Wat een hitte!” Angel Mesera Arce is met vrouw, twee zoons en een dochter naar de graven van zijn ouders gekomen. Zijn vader overleed in 1981, zijn moeder in 2000. De kinderen schoffelen het graf. De contouren van de deksteen worden stralend wit gekalkt.

De familie García Perrillo is op bezoek bij het graf van moeder Luisa. Haar vader, opa Gilberto, geeft vanaf zijn tuinstoeltje aanwijzingen. „*Más pompones maigones!* Er moeten meer pompons op!” Het vers geschilderde graf wordt bestrooid met bloemblaadjes van de cempasuchil. Een zoon zet de meegebrachte cassettespeler aan; trompetmuziek schalt over de begraafplaats.

Denk niet dat de andere kerkhofbezoekers verstoord opkijken. Hier en daar wordt nog een traan weggepinkt of zelfs even smartelijk gehuild, maar het is vooral een vrolijke dag. De dag waarop je weer even één bent met al je familieleden, dood en levend. Natuurlijk hoort daar muziek bij. Op grote begraafplaatsen elders in het land lopen op 2 november mariachi-orkestjes over de begraafplaats. Voor een paar pesos spelen ze hun hartverscheurende *corridos*, Mexicaanse smartlappen, bij het graf van jouw dierbare.

Lunchtijd – ook de García Perrillo's houden het voor gezien. Ze knappen eerst een uiltje en dan verkleeden ze zich voor het grote feest. Zij gaan vanavond naar de Optocht der Geraamtes – dat belooft spektakel! – en daarna bij een van de kraampjes iets eten. Op straat is genoeg te zien: dansgroepen, zangers, jongleurs, vuurwerk en natuurlijk veel skeletten. Een hoop rumoer dus tijdens dit jaarlijkse Dodencarnaval dat de hele avond duurt. De geesten knijpen er om middernacht stilletjes tussenuit, terug naar het hiernamaals. Voor een jaartje. ■

Dit eet je tijdens het Dodenfeest

Bij Día de Muertos horen traditionele gerechten, waarvan sommige al door de Azteken werden bereid. Niet alleen om zelf op te eten, maar ook om op altaars aan de doden aan te bieden.

Pan de muertos

is een luchtig zoet brood dat is gearomatiseerd met anijs of oranjeblouses-essence. Je drinkt er **atole** bij, een warme, dikke drank van maïsmeel met suiker, vanille en kaneel. Voor **champurrado** doe je daar nog (zeer pure) chocolade door of je drinkt kruidige warme chocola op waterbasis.

Cacao is ook een belangrijk ingrediënt voor de **mole negro**, een saus op basis van ui, geroosterde chilipepers, tomaat, bakbanaan, knoflook, kruiden, zaden en kaneel. Je eet hem bij **tamales**, dat zijn in blad gestoomde deegpakketjes met kip of kalkoen.

Calaveras de azúcar, suikerschedels, zijn de 'suikerbeesten' van Día de Muertos.

Calabaza en dulce, gekonfijte pompoen, wordt gegeten als snack en als taart- of koekjesvulling. Bij chef

Julio Castellón van restaurant Gaby's leer je in een kookworkshop (45 euro p.p.) mole maken. (gabyrestaurant.com.mx).

